

RCat amb el president Puigdemont

En aquestes eleccions del 21D, Reagrupament dona un suport tancat a la llista del President. Del president Puigdemont, naturalment. Sense cap dubte i hesitació. Anem a tota brida, convençuts que guanyarem, malgrat els intents de sabotatge per part dels espanyols. No ens aturaran. Ben al contrari. Cal tenir en compte que, per una banda, la Independència ja ha estat proclamada i votada pel Parlament. De manera que feina feta no fa destorb. Ja no cal proclamar-la de nou, mai més. De fet, continuar autoidentificar-nos com a independentistes és una incongruència. Ara som republicans. La República ja ha estat proclamada, i no pensem fer ni un pas enrere. I cal tenir en compte que la història ens ensenya que hi ha múltiples casos que entre la declaració/proclamació d'una república i la seva execució fàctica, poden passar dies, setmanes i fins i tot anys. Que som una República queda demostrat amb la sobrepresència massiva de tropes de xoc espanyoles a Catalunya, en una tasca de força d'ocupació. A ningú no se li escapa que si se n'essin, els espanyols perdrien el control de la situació i l'onada de feixisme violent, d'agressions impunes, d'atacs covards, desapareixerien tot d'una. Perquè si hi ha una cosa clara és que el 155 ha estat la portada d'entrada d'un feixisme desacomplexat, violent, agressiu, terrorista. I per això, més d'hora que tard, els seus responsables hauran de passar comptes. Ni les agressions de l'1-O quedaran impunes, ni les agressions posteriors, beneïdes pel discurs del cap de l'estat espanyol, quedaran sense càstig. Ha de quedar molt clar. Ho pagaran.

El retorn del president Puigdemont es farà per la porta gran. No en tenim cap dubte. Amb la victòria a la butxaca, els espanyols no gosaran ni tocar-lo. D'això se n'encarregarà la comunitat internacional. Hi ha un gran pessimisme entre molts republicans sobre el paper de la Unió Europea en el nostre procés d'alliberament. No el comparteixo en absolut. Els estats membres fan el paper que els pertoca de fer. Ells no faran la feina per nosaltres. I, si bé hem demostrat que la nostra voluntat d'assolir la independència ha estat total, com ho prova la declaració del 27-O, també

és cert que, per aconseguir tots els tràmits hem de demostrar que controlem el territori. I aquí és on encara tenim feina a fer. No podem anar més amb el liri a la mà. Les jornades de vaga del 3 d'octubre i del 8 de novembre van ser una prova fefaent que podem paraitzar el país si ens ho proposem, i per molta policia espanyola que hi hagi. L'ocupació d'estacions van ser un gran exemple, també. Qui dubta que també ho podem fer, si ens ho proposem, amb El Prat o el Port de Barcelona? A aquestes alçades, ningú. I els primers, els espanyols.

Tornant, però, a Europa. Quan proclamem a tots els vents la nostra victòria, la nit del 21D, Espanya s'haurà posat la corda al seu coll. L'hauran tornada a derrotar democràticament, i si es pensa que Europa no entindrà què implica aquesta victòria, s'equivoca de mig a mig. Lògicament, serem més forts, més intel·ligents, i sabrem que ser un Estat implica no anar amb el liri a la mà. Caldrà prendre mesures contundents. La primera, obrir una investigació parlamentària sobre els atacs de l'1-O, per depurar-ne les responsabilitats. Però, sobretot, caldrà que els nostres enemics es treuguin del cap la idea de tornar a intervenir-nos. L'opció electoral ja estarà cremada com un misto. I el que s'imposarà és una negociació a tres bandes. Una negociació per a negociar la Independència, naturalment. I, si cal, els socis europeus, lligaran a la taula el rebel espanyol, que encara no s'ha assabentat que ens trobem en el segle XXI, i que anar de milhomes ja no s'estila, sobretot quan a més ets un mort de gana, endeutat fins a les celles.

I en aquest procés negociador, per descomptat, el referent català, a escala global, no és altre que el president Puigdemont. Europa estarà amatent al seu resultat. I només al seu resultat. Això està claríssim. El President ha estat un crack en internacionalitzar el procés. La seva aposta belga li ha sortit d'allò més rodona. La humiliació d'Espanya d'haver de retirar l'euroordre és de les que fan època. Però no serà res comparada amb el gripau que s'empassaran amb el reconeixement d'una Independència, la de Catalunya, proclamada el passat 27 d'octubre.

Josep Sort
President de Reagrupament

Sumari

Sixena i el 155
per Xavier Minguet

PÀGINA 2

"Ens juguem tornar a recuperar Catalunya"
Entrevista a Anna Erra,
alcaldessa de Vic

per Josep Ramon Soldevila

PÀGINA 3

I malgrat tot, ho tornarem a fer

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Evasió i victòria

per Daniel Roig

PÀGINA 5

Eleccions 21-D

per Pilar Altarriba

PÀGINA 6

Si no fos per les xarxes...

per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

Sixena i el 155

La majoria de lleidatans ens sentim com si ens haguessin pres una part de nosaltres. Ens sentim doblement humiliats, no tant sols per la pèrdua sino també per les formes. Unes formes que ens van recordar les que l'estat espanyol va utilitzar en la repressió contra els defensors dels col·legis electorals en el referèndum de l'1-O.

Si Ciutadans ha demanat que condecorin la Guardia Civil i a la Policia Nacional pel dispositiu de l'1-O, em pregunto si també demanaran condecorar-los per participar en l'espoli de Lleida.

Coincideixo amb el president Carles Puigdemont en això: *"L'espoli de les obres de Sixena s'ha fet amb els vots i l'aquiescència del PSC, que ha baixat el cap davant els interessos de Madrid"*. També crec que hi pot haver més casos com aquest, perquè *"Els candidats del règim del 155 abaixaran el cap i obriran les portes de nit perquè s'enduguin els interessos dels catalans"*. I també coincideixo amb el company i portaveu de la Plataforma d'Entitats Culturals de Lleida i quart de la llista de Junts per Catalunya per Lleida, Xavier Quinquillà, en el fet que aquest cas és un abús que fa anys que arrosseguem i que la porta del Museu ha estat oberta directament pel 155 amb el suport que li ha donat l'alcalde de Lleida Àngel Ros.

Tant sols faltava les declaracions del PSC recriminant que el conseller Lluís Puig estigui a Brussel·les mentre Àngel Ros defensava les obres de Sixena. La número 2 de la candidatura del PSC per Lleida, Montse Mínguez, també s'atreveix a afirmar que "per molt que alguns ens vulguin fer

responsables als socialistes del trasllat de les obres de Sixena que hi havia al Museu de Lleida, la realitat és que nosaltres hem estat els únics que hem esgotat totes les vies possibles per evitar el que avui s'ha produït". O sigui, si el conseller de cultura hagués estat aquí, a la presó és clar, hagués defensat millor les obres... Això només ho puc qualificar d'indignant i vergonyós.

La història bèl·lica és plena de grans batalles i en podríem destacar algunes força importants, com la d'Austerlitz del 1805, on Napoleó surt victoriós mentre destrossa l'exèrcit austrorús i deixa 25.000 baixes. També, durant la primera guerra mundial, al 1915, l'Imperi Otomà guanya la batalla de Gal·lípoli i provoca 300.000 baixes entre britànics i francesos. Al 1940, al començament de la segona guerra mundial, l'exèrcit nazi guanya la batalla de França. Hitler surt victoriós i provo 360.000 víctimes entre morts i ferits i 2 milions de presoners de guerra. Totes aquestes grans batalles tenen un denominador

comú: tots els vencedors van perdre la guerra.

L'espoli de les obres d'art del Museu de Lleida del dia 11 de desembre també ha estat una batalla perduda, però la guerra és llarga i sempre la guanya el bàndol que surt victoriós de l'última batalla. No dubto pas que tenim i tindrem grans dificultats per causa de la diferència d'armament dels dos bàndols. Si l'estat espanyol està armat d'un poder executiu i judicial fet a mida, d'una Constitució blindada, d'efectius humans com la Guàrdia Civil, la Policia Nacional i un exèrcit de suport per quan sigui necessari, nosaltres tant sols disposem d'una arma, la voluntat d'un poble que s'ha entossudit a lluitar per la seva llibertat. Ara bé, si l'única arma que tenim la sabem utilitzar de forma correcta, aquesta es converteix en una arma de destrucció massiva.

Xavier Minguet

Anna Erra, alcaldessa de Vic: "Ens juguem tornar a recuperar Catalunya"

Què vas sentir quan et van trucar i et van demanar si volies anar a la llista del President?

Inicialment no tenia previst presentar-m'hi. Creia que no era el moment d'entrar en la política del Parlament. Però el divendres, l'últim dia, em va arribar un missatge de la coordinadora del PDECat, la Marta Pascal, demanant-me si en volia formar part després de parlar-ne amb el president. Quan et ve directe de Puigdemont i de la manera que ell ha agafat el compromís, no podia defugir la proposta.

D'on et ve la teva vocació a la política?

Sempre m'ha agradat la política, per la seva dimensió de servei públic i d'atenció a les persones. Al llarg de 21 anys de la meua vida, com a professora, vaig desplegar la meua vocació per formar diferents joves per millorar el seu futur. Ara, i sent reconeguda la meua estima per la ciutat des de sempre, puc seguir treballant per la ciutat com a alcaldessa basant-nos en dos grans eixos: el progrés i la convivència.

Tu vas de número 21, per tant seràs diputada. Què tal això del salt de la política municipal a la nacional? Suposo que ho compaginaràs tot...

Si ho he de fer, ho faré. Si hi entro serà senyal d'uns bons resultats i treballaré per Catalunya amb molta il·lusió. Per davant de tot, però, el meu gran compromís és amb la ciutat de Vic.

Creus que els votants dels Comuns tenen clar que els seus vots es sumaran als del bloc 155?

Confio que els partits independentistes guanyarem les eleccions del 21-D. Crec que la voluntat dels partidaris del 155 és senzillament fer una Catalunya subjugada, que hagi de creure el que diu l'Estat Espanyol i que no pugui tenir l'essència pròpia. Per mi seria preocupant. Ho hauríem d'acceptar, però faríem un pas enrere en el temps, molt gran.

Darrerament, les enquestes publicades comencen a donar uns millors

resultats a Junts per Catalunya. Creus que aquesta llista, al final, serà la guanyadora?

El PDECat ha estat molt valent i generós. Podíem haver anat sols, però s'hauria donat la visió que es tracta d'unes eleccions autonòmiques. Es té clar que són excepcionals i diferents. Sobretot el que la gent demanava era tornar a restituir el govern i el president que el 155 ens ha tret. Es volia repetir la fórmula de Junts pel Sí, però no va poder ser. El president Puigdemont va fer una lectura de la societat i va demanar aquesta aposta al partit. Crec que el PDECat ha fet un gran gest de generositat.

Reagrupament, des de la seva fundació, sempre ha opinat que la declaració unilateral de la independència serà la fórmula final i efectiva per conduir-nos a la República Catalana. Tu què n'opines? El desenllaç serà la unilateralitat perquè no tindrem més opció?

Primer de tot, s'ha de recuperar la presidència i el govern de la Generalitat, totes les institucions i tornar a restituir i recuperar tota aquella feina que s'havia fet. En el meu cas, conec la conselleria d'Ensenyament i tenen feines per defensar la LEC [Llei d'Educació Catalana]. L'important és guanyar amb molta majoria. Ens convé ser molt forts per tirar endavant el mandat popular de la República. El govern que hi hagi veurà la força que té

per fer segons quins passos. També serà un bon moment per comptar-se ben bé perquè des d'Europa s'ha qüestionat el referèndum.

Nosaltres tenim clar que el nostre President continua sent en Carles Puigdemont. Per tant, que passi el passi a les eleccions del 21D, ell continua sent el legítim president de Catalunya. Creus que la resta dels partits independentistes ho tenen tan clar com nosaltres?

La gent ha de tenir clar que ens juguem tornar a recuperar Catalunya. El que ens han fet amb el 155 ha estat desmantellant-ho tot. És com un corcò que va entrant i de manera silenciosa va fent molt mal. Hi ha molta gent que està aguantant perquè no s'ho carreguin tot. La seva voluntat és desmantellar el país i totes les nostres institucions, tot i que ho tenen difícil, perquè tenim unes estructures consolidades.

Creus que la Unió Europea es mullarà finalment? I en tot cas, creus que val la pena ser-hi en un futur com a nova república?

La millor lectura que donarem a Europa és tornar a posar, sobretot, el president i també el govern que ens han tret. Tenim un gran repte.

Josep Ramon Soldevila

I malgrat tot, ho tornarem a fer

Els catalans som cridats a participar en unes eleccions el proper dia 21 de desembre per triar quins han de ser els nostres representants al proper Parlament de Catalunya. Els independentistes sabem que són unes eleccions convocades per un president de l'estat, que no ens representa, i en unes condicions allunyades d'aquelles que són pròpies d'una democràcia. Els nostres líders polítics, els membres del nostre govern legítim, a la presó, a l'exili o en llibertat vigilada. La Generalitat intervinguda, els mitjans de comunicació amb l'espasa de Dàmocles de denúncies i més denúncies... Cada vegada l'estat espanyol s'assembla més a Túrquia i menys als països nòrdics. En una situació com aquesta, l'impuls et portaria a no participar, com a protesta, però és tant, tant el que ens hi juguem que, malgrat tot, tornarem a anar a votar.

I votarem més convençuts que mai per poder assolir un país lliure d'acord amb la voluntat majoritària dels

seus ciutadans i ciutadanes. L'aplicació del 155 i les consignes repetides una i mil vegades pels partits unionistes i pels mitjans que els són afins i dutes a terme amb el suport econòmic i mediàtic de tot un sector de la societat que dóna mostres d'enyorar temps passats predemocràtics on el soroll dels sabres ofegava les veus discrepants i el pensament únic campava sense cap impediment sota l'amenaça de presó, tortura i exili a tots aquells que gosaven plantejar la necessitat de canvis i d'establir un nou ordre democràtic per acabar amb la dictadura.

Els independentistes ho hem de tornar a fer. Hem de guanyar i aquesta vegada hem de guanyar en escons i en vots, Seria una tragèdia que la senyora Arrimades que, segons les enquestes, sembla que és la que està més ben posicionada, guanyés les eleccions, encara que no pogués governar Catalunya. Això voldria dir que el discurs de l'adoctrinament en les escoles i la necessitat de canviar els sistema educatiu

del qual ens hem dotat per consens tots els catalans, hauria guanyat. No podríem fer política exterior, no podríem decidir com fem front a les necessitats d'aquells que més ho necessiten. En una paraula: continuaríem essent súbdits, que és com ens volen.

Arribem al dia 21. Votem amb la mateixa determinació de sempre. Ja que no hem sigut capaços de superar els interessos partidistes per fer una llista única de país, a la vista dels resultats, decidim allò que sigui millor per als nostres objectius nacionals. El dia 22 i els que seguiran seran complicats. Malauradament cada vegada entenem menys segons quines actuacions de la justícia i aquest fet ens crea un sentiment d'indefensió... Només junts podrem resistir i guanyar.

Catalans, Catalunya.

Teresa Casals

Evasió i victòria

El 21 de desembre Catalunya s'enfronta a un episodi clau en el procés de setge i conquesta a què estem sotmesos.

Aquest cop es tracta d'unes eleccions convocades pel propi president espanyol emparat en l'aplicació sense mesura del malauradament famós article 155 de la constitució estatal, per la qual el govern central intervé l'autogovern i les institucions catalanes.

En aquests moments, bona part dels polítics catalans retinguts en règim de presó preventiva a Madrid han estat deixats en llibertat, previ pagament d'importants fiances econòmiques, i resten detinguts els Jordis, el VP Junqueras i el Conseller Forn, amb una clara intenció de càstig polític. I tot això sense perdre de vista que els que han deixat en llibertat és a l'espera de celebració de judici, on poden rebre una resolució condemnatòria i tornar a la presó.

Per altra banda, el nostre president Puigdemont i part del govern continuen fent campanya des de l'exili, ara ja ciutadans en lliure circulació per Europa per causa de la retirada de l'ordre d'extradició per part espanyola degut a l'evident probabilitat de rebre un revés de la justícia belga. Tot plegat, una situació ben dantesca produïda pel simple fet que els catalans volíem expressar la nostra voluntat en unes urnes.

Aquestes eleccions, després de l'actuació barroera de

control i anul·lació de les nostres institucions, són el darrer intent d'utilitzar les eines democràtiques per legitimar una assimilació política de Catalunya, aprofitant la situació de persecució en què es troben les forces independentistes, les quals, actuant segons el mandat popular, van permetre la celebració d'un referèndum d'autodeterminació amb un aclaparador resultat: Volem marxar.

Però el govern espanyol no compta amb el factor principal que caracteritza la societat catalana: La tenacitat. La mateixa qualitat que ens ha permès progressar econòmicament en moments adversos o conservar la nostra identitat en èpoques de persecució i prohibició.

I jo els preguntaria a aquells que ens volen reduïts a la insignificança: Com es venç un poble que no es rendeix mai? Com s'anul·la la seva voluntat quan la seva gent té la paciència d'esperar el moment just un cop i un altre? Com es

doblega una ciutadania que en els moments crítics formen un grup unit capaç de sumar enginy i esforços per tirar endavant? La resposta és que no es pot. És qüestió de temps. Ja siguin setmanes, mesos, anys, però els catalans estem lluny i tenim un objectiu col·lectiu a assolir.

I l'exemple el tenim en aquesta candidatura del President, la que d'una forma transversal proposa retornar el govern legítim a la Generalitat i continuar el mandat democràtic de l'1 d'octubre, que no és altre que guiar-nos cap a la llibertat. I ho farà com ho van fer els personatges del clàssic *Evasió o victòria* de John Huston, oferint el millor de si mateixos i derrotant en el seu camp contrari la nació opressora, però en aquest cas sense haver de triar entre escapolar-se o guanyar. Ara toca guanyar.

Daniel Roig

Eleccions 21-D

Les eleccions del proper 21-D són, per al govern espanyol, un pas endavant per poder legitimar, davant l'opinió internacional, l'escalada de violència que van representar les seves càrregues policials sobre gent indefensa que l'1-Oct volien votar en el referèndum d'independència.

Aquestes eleccions del 21-des, que no han estat convocades pel Govern legítim de la Generalitat, amb el nostre president Puigdemont en cap, sinó que han estat convocades pel Sr. M. Rajoy, pressionat per la Comunitat Europea, són una trampa per a la democràcia. El Govern de PP utilitza tots els recursos fraudulents de què disposa l'Estat, per guanyar-les. Targes del cens falses, cens alterat, recompte del centre de dades trucat, etc. I no parlem de la campanya ignominiosa que porten a terme.

Per al govern de Rajoy, la paraula democràcia no és més que una paraula buida de contingut. La fan servir a tothora perquè la gent espanyolista se la cregui i, sense anar més enllà, fan que els seus votants els segueixin com a xais. Una cosa semblant fan els líders de Ciutadans (C's), mentides rere mentides, tantes que ni ells se les creuen, però tant els fa, que els catalans pro espanyols, s'ho empassen tot.

Amb els nostres dirigents a l'exili o a la presó, aquestes eleccions seran una altra vegada de cara o creu. Tanmateix, la seva tàctica de posar la por al cos dient que imputaran a

tots els responsables que van contribuir a dissenyar les estructures d'Estat per a la República Catalana, noms trobats en uns papers sense firmar i possiblement inventats, ens fan dir allò de NO TENIM POR.

El bloc independentista ha de guanyar el constitucionalista i per majoria. Però tenim alguns handicaps. Esquerra Republicana, descaradament, opta per fer president Oriol Junqueras, o a Marta Rovira, perquè creuen que, segons les enquestes, seran la llista més votada. I, si així fos, com quedaria Carles Puigdemont, President legítim a l'exili, enfront d'un president que surti guanyador il·legítim del 21-D ?

El millor hauria estat una llista unitària, on tota la gent independentista se sentís reflectida, on treballéssim tots els partits colze a colze per arribar a la fita anhelada. Però les sensibilitats del poble català van per altres bandes. Potser la barreja de gent vinguda durant segles d'altres terres ens ha fet ésser d'aquesta manera,

una mica interessats; potser la dinàmica de la política fa aquestes coses, que els partits escombrin cap a casa seva, no prioritant el país... Però no perdem de vista que tenim el nostre país intervingut, que la Generalitat està buida de continguts, que volen liquidar qualsevol vestigi de la nostra nacionalitat, fins a deixar-la tota en mans del govern central, per poder anul·lar tant l'economia, l'escola catalana, com TV3, els mitjans de comunicació, els Mossos d'Esquadra, etc.

Amb el president i els consellers a l'exili, amb el vicepresident, un conseller i els Jordis a la presó, què volen aquesta gent, sinó aniquilar-nos?

Tot i així, nosaltres guanyarem la partida final. En aquest Referèndum, la majoria votarem independència, no pot ser d'altra manera; la incògnita és què passarà el dia 22.

Pilar Altarriba

Si no fos per les xarxes...

Si no fos per les xarxes socials, aquesta campanya electoral autonòmica, però crucial per a la nostre història, traslladada fa vint anys, hagués estat de les més manipulades, brutes i antidemocràtiques, comparades a les que es feien en els països de l'antiga URSS abans de la Perestroika, o qualsevol altre país sense cap garantia democràtica. Quin es el problema? Doncs que tots, TOTS, els diaris i grups d'opinió han de viure de les subvencions, i que la nostre TV3 està intervinguda. I qui paga les subvencions? Els Governos, tant el català com l'espanyol. La gran fotografia de Sergi Alcàzar feta a l'abril quan va venir en Mariano Rajoy al Palau de Congressos de Catalunya a Barcelona, per parlar d'inversions en infraestructures, on es veia la Soraya marcant amb el dit a els directors dels principals diaris que es venen a Catalunya, Màrius Carol, de *la Vanguardia* i Joan Tapia, ex-director, Enric Hernández de *El Periódico*, i d'en Xavier Vidal-Folch de *El País* es la imatge més clara d'aquesta manca d'imparcialitat de la premsa en paper. Tant *La Vanguardia* com *El Periódico* fa temps que van en contra del procés. Els desafortunats i falsos tuits d'en Xavier Hernández, per exemple, per les notes de la CIA que advertien d'un imminent atac a la Rambla de Barcelona, totalment desmentides per la CIA, i per el Senat nord-americà, i que mai, *El Periódico*, ha desmentit son un exemple clar. *La Vanguardia* va apostar molt fort per donar veu a Unió amb en Duran i Lleida, pensant que els catalans no serien tan "radicals", quan Convergència va veure

clarament per on volia anar la majoria de la població, Va obrir la tercera via, via inexistent ja que està clar que l'estat espanyol mai negociarà, i així ha acabat Unió. I ho de *El País* es realment de llibre d'història. Recordo tots els progres pseudo socialistes que compraven *El País* perquè era un diari progressista, i ho era! Ara, infestat de deutes per tot arreu, s'ha baixat els pantalons, i prefereixen fer publicitat i recolzar al PP, abans que desaparèixer. Una ètica professional totalment fastigosa i que de ben segur els mestres de les classes de periodisme d'aquests pseudo periodistes, no els hi van ensenyar. Sobreviure abans que mantenir els ideals. *El País* ha arribat a extrems que *El Mundo*, *La Razón* o l'ABC han semblat progressistes, en molts comentaris. Patètic. Afortunadament els catalans, els que volem la Independència, i la volem ja, aquestes coses ja no ens afecten. Sabem quines son les bones fonts per informar-nos. Com quan *El País* va dir en la seva web que només s'havien manifestat 10.000 persones a Brussel·les. Les

xarxes, i el *twitter* de la policia municipal de Brussel·les ja deia 45.000 persones. Més tard, la policia federal belga xifrava en 60.000 persones i algunes fonts, no contrastades, deien 90.000. Però ells han de seguir pagant les factures i els astronòmics sous de les seves "estrelles" periodístiques, gent amb uns ideals molt clars al començament, però ara, que suposo que han de pagar hipoteques i escoles, s'han de vendre al millor postor per poder fer-ho. Una gran ètica periodística que a la llarga se'ls hi tornarà en contra i que, espero, la nova república catalana solucioni. Tenim la sort que les xarxes socials no les poden controlar des de el "Gobierno", encara que molta gent ha estat denunciada al tribunals en lleis, com la llei mordassa, impensable en altres països de tarannà constitucional arrelat, no com el del nostre veí. Roma no paga traïdors, i menys fariseus venuts per diners.

Albert Aragonès

Enllestint l'any Bertrana com cal

Prudenci Bertrana. *Josafat*. Girona, edicions de la ela geminada, 2017.

No podíem acabar les ressenyes d'aquest any sense dedicar-ne una a alguna obra de Prudenci Bertrana, a qui —conjuntament amb la seva filla, Aurora— ha estat dedicat el 2017. Precisament, durant aquest any, edicions de la ela geminada ha publicat una nova edició de la narració *Josafat*, edició que constitueix tot un esdeveniment per a les nostres lletres.

La petita editorial gironina, que és la que està publicant l'obra completa de Bertrana, no tan sols ofereix al públic una pulcra edició amb un text fiable i posat al dia, sinó que incorpora, a més, unes interessantíssimes il·lustracions d'Alfred Kubin (1918). Es tracta d'uns dibuixos a una sola tinta procedents d'una curiosa traducció alemanya del clàssic català publicada el 1918. Amb el llibre, podem gaudir d'unes imatges expressionistes que emfatitzen la sordidesa claustrofòbica de l'ambient on es desenvolupa l'acció. Kubin recorre a uns traços redundants, dinàmics, excessius, capaços de destacar la foscor i les ombres i alhora de mostrar el moviment. Tot i el seu centenar d'anys, aquestes il·lustracions presenten una gran modernitat.

El professor Xavier Pla, curador de l'edició i autor de la introducció, justifica els criteris de restitució del text, després de repassar l'evolució de les diverses edicions que ha tingut l'obra. És important tenir accés a la llengua d'un autor com Bertrana, que sovint desborda el lèxic normatiu com en el fragment següent: "En *Josafat*, mossegant l'aire, caigué junt amb el vençut i,

sobre d'ell, ruiecant de follia, seguí pataquejant-li la nafra amb precisió d'hàbil llenyater. Ah, púrria descreguda, gitada de l'infern!" (p. 42) El lector ha de saber que, segons el DCVB, un *ruiec* és un "crit estrident, com el dels conills, dels porcs en matar-los, d'un home espantat."

L'actualitat i l'interès de *Josafat* deriva, sobretot, de la potència literària del seu protagonista, el qual forma part de l'elenc de personatges que deixen petjada en un corpus literari. Salvant totes les distàncies, podríem equiparar *Josafat*, pel que fa al seu pes literari, a d'altres personatges que han marcat la nostra tradició: Blanquerna, Tirant lo blanc, Manelic, el comte Arnau, Laia, la Colometa, etc. Bertrana descriu *Josafat* com un ésser de naturalesa animal, que experimenta les sensacions d'una bèstia: "En *Josafat*, alta la llumenera, vegé brandar els costats impurs de la bagassa, i una ira de lleó que ensuma la femella a través d'una reixa l'arborà." (p. 61) Si *Josafat* és una bèstia, també ho és *Fineta*, la seva necessària companya, si bé d'un tipus diferent:

Anava arreglant-se, remeiant el desordre produït per la fúria simiesca d'en *Josafat*, preparant-se per sortir i tornar a son hostatge. Mentres, s'assegué en la caixa del banc d'església, i s'aquietà com una hiena farta de carnassa, emperesida per la digestió lenta de son macàbric festí. (p. 84)

De fet, el personatge de la *Fineta* també és molt remarcable i no cal veure-la com un mer contrapunt femení a *Josafat*. La seva concepció de l'avorriment és ben peculiar:

Senyors que, com deia la *Fineta*, «enrabiaven» per lo pansits i tristos; no sabien emborratxar-se, ni rompre miralls, ni pegar a les dones. Ella, des de que hi era, no havia rebut ni una sola plantofada...; se moria de fàstic. (p. 62)

L'altre element que destaca en aquesta novel·la és l'únic escenari on es desenvolupa tota la seva acció: els espais interiors d'una enorme catedral que la crítica ha identificat amb la de Girona. Les ombres, els sorolls, els corrents d'aire de la baluerna eclesial completen un escenari que, en certa mesura, contribueix a generar les interaccions dels personatges.

Finalment, cal recordar que Prudenci Bertrana fou empresonat a principis del segle XX per un article que resultava ofensiu per als militars espanyols, que havia aparegut a *Ciudadanía*, revista que l'escriptor dirigia. Avui, en ple segle XXI, encara continuem tenint presos polítics. La millor manera de cloure l'any Bertrana seria que ells recuperessin la llibertat per poder assaborir *Josafat* en aquesta edició impecable, com un gran clàssic de les nostres lletres que encara ens commou.